

9 en 10 augustus

Eindelijk is de langverwachte dag van vertrek aangebroken. We hebben een heel voorspoedige reis, die alles bij elkaar lang duurt, maar ons vlot en veilig in Afrika brengt. Ook de aankomst in Johannesburg gaat soepel en in het donker weten we zelfs zonder navigatie ons guesthouse te vinden. Vol verwachting zijn we naar alles wat nog voor ons ligt!

11 augustus

Twee uur te vroeg gaat de wekker. Hij stond nog op Dubai tijd, waar hij blijkbaar automatisch naar overgeschakeld was, maar nog niet teruggeschakeld naar Afrikaanse (en dus ook Nederlandse) tijd.

We beginnen vandaag met een fietstocht door Soweto. Wat een bijzondere, intense ervaring! We waren de eerste 2 uur samen met 1 stel uit Nieuw-Zeeland en de 2 uur die daarop volgde met zijn drietjes samen met een gids. We komen bijzonder

veel aan de weet, want de 4 uur wordt volgepraat met allerlei interessante dingen. Zoals dat er 4 miljoen mensen in Soweto wonen. Zoals altijd maakt een bezoek aan een dergelijk gebied diep indruk op ons allemaal. We hebben geen seconde een bedreiging gevoeld, zijn even deel van een wereld die ver van de onze staat.

Mensen kijken soms wantrouwend naar die gekke blanken op een fiets, maar na een lach of groet, lachen ze al hun tanden bloot hoe veel of hoe weinig dat er ook zijn en zwaaien en lachen terug. Het ene na het andere hoogtepunt komt voorbij. Zoals de gedenksteen op de locatie van de studentenopstanden

van 1976. Ongelofelijk hoeveel mensen er zo kort geleden overleden zijn, omdat ze vochten voor onderwijs voor donkere mensen. Het huis van Nelson Mandela. Dat overigens in de enige straat ter wereld staat die 2 Nobelprijswinnaars heeft voortgebracht, enkele honderden meters uit elkaar, was ook het huis van Tutu. Daar konden we niet in, want wordt nog bewoond door zijn dochter. Wel een vrijwilliger die vol overgave vertelt over het leven van Tutu. Een klein lokaal kroegje, mooie huizen en slechte wijken wisselen elkaar af. Een vriendelijk oma die chipjes verkoopt. We drinken lokaal gebrouwen bier en ondefinieerbaar vlees. Britt doet dapper mee, ze wordt echt groot.

En dan het bezoek aan een school waar we even naar binnen mochten. Honderden kinderen vliegen

op ons af. Britt straalt alweer. Maar we zien wel grote verschillen met 'ons schooltje'. Duidelijk betere infra. Goede verf op de muren, een uitgebreide speeltuin en keurig ingerichte klaslokalen. Het is niet te

vergelijken met elkaar. Overigens hartstikke goed natuurlijk! Is

afgelopen circa 10 jaar veel verbetering in gekomen.

Veel indruk maken ook de appartementencomplexen die gebouwd zijn door de regering uit de tijd van Mandela, maar nu al 10 jaar onbemand zijn. Sinds de regering zwart is en er te hoge huren gevraagd worden.... Wat een verkwisting van kapitaal. Britt en wij ook, worden er oprecht boos van. We gooien bij onze gids weer het balletje op naar onze zoektocht naar een leraar die daar heel positief op reageert. De werkeloosheid is hoog en dit is een kans. Maar we weten ook dat we geduld moeten hebben. We wachten het af. We eindigen weer waar we begonnen waren en krijgen een heerlijke lunch bereid vanaf een houtvuurtje. Afrika we zijn weer terug.

Na deze indringende ervaring, gaan we naar Monkeytrix. Dit is een zaak waar we in Nederland al contact mee gezocht hadden via internet die speeltuinen verkopen. Nu zijn speeltuinen misschien niet de eerste levensbehoefte hoor ik de kritische lezer denken, maar ze laten een kind wel kind zijn. Hoe belangrijk is dat? Er zijn kinderen die op de school wonen, die nog nooit van hun leven een speeltuin gezien hebben. We kunnen niet wachten tot de speeltuin op dat enorme terrein van de school geplaatst wordt en we al die lachende gezichten zien. Want de lach van een kind, het even kind mogen zijn, in vaak moeilijke en zware levensomstandigheden, dat is waar ieder kind recht op heeft. En daar gaan deze speeltoestellen aan bijdragen. We zoeken er twee uit. Een houten huis met vanalles erop en eraan en een losstaande schommel met drie schommels. Het kan allemaal op tijd geleverd worden. Gaaf!

De tweede winkel die we bezoeken is er een met meubilair. Waar we vorig jaar de bouw gerealiseerd hebben, zijn we op de inrichting blijven steken. Met name de kasten hebben hoge prioriteit en die krijgen we ook gevonden vandaag. O wat fijn is dat! Een keurige zaak, sorry wel gerund door een blanke, die goed aanvoelt wat we nodig hebben. Ze leveren zowel nieuw als tweedehands meubilair en denkt met ons mee. We nemen een brochure mee naar huis en morgen brengt hij een offerte uit.

Transport is wel een groot en lastig ding. Transport is duur en we kennen de weg onvoldoende. We hebben inmiddels een stuk of 10 adressen verzameld, maar daarmee hebben we nog niet de goede deal. En Swartwater ligt afgelegen dus de rit heen en terug op 1 dag is nauwelijks te maken en de kans op een retourlading is ook niet zo groot. Nou, daar komt morgen of overmorgen vast een oplossing voor.

Moe maar voldaan gaan we terug naar onze guesthouse, die we wonder boven wonder ook zomaar weer terugvinden in dat grote Johannesburg.

12 Augustus

Een lange vermoeiende dag achter de rug. Wel eerst lekker uitgeslapen. Toen op een rijtje gezet hoever we nu eigenlijk waren en zitten rekenen aan de exacte transportbehoefte. De offerte van de meubilarzaak komt keurig volgens afspraak binnen en is scherp. Dat is fijn. Vervolgens bellen we een stuk of 10 transportbedrijven af en sturen er mailtjes achteraan met het verzoek een offerte uit te brengen. Ook hebben we nog een mailtje gestuurd naar Rex en naar Laura. Goede Nederlanders met fijne contacten. Pas 12 uur hebben we alles zover dat we onze kamer verlaten en als de wiedeweerga Johannesburg inrijden. Daar proberen we Venlo, Nijmegen, Den Bosch en Eindhoven in 5 uur te bezoeken en we zijn ook nog verbaasd als dat niet lukt. Haha, enige zelfspot is op zijn plaats hier. We verliezen 2 kostbare uren aan het zoeken naar een grote winkel waar Edgar heel graag heen wilde op

de Lynwood road, maar helaas arriveren we bij de Lynwood road in Johannesburg in plaats van in een circa 1 uur noordelijker gelegen Pretoria. Tsjaja... een goede voorbereiding... We passeren een sloppewijk van de ergste soort die we ooit gezien hebben. Zeer armoedig en zeer groot. Letterlijk leven op een vuilnisbelt. Wat een armoede. Dit pakt ons allemaal wel aan, maar we kunnen niet iedereen helpen. Dat is simpelweg onmogelijk.

We komen we aan bij Statesmen waar we vooral voor de krijtborden naar toe gingen, maar we vinden daar veel meer spullen die we goed kunnen gebruiken. De dames zijn super enthousiast en geven erg scherpe prijzen, dus we doen goede inkopen. Veel educatieve materialen en creatieve spullen. We krijgen ook nog een grote doos mee met krijtjes die kapot zijn, maar nog prima bruikbaar. Zeker 10 kilo!!! Wauw. En ook zij proberen mee te denken met het transport.

We zijn te laat om nog langs te gaan bij de winkel met het meubilair om te betalen, maar dat doen we morgenvroeg dan maar weer. Al gaat het niet vanzelf, we hebben wel in 2 dagen tijd al het materiaal dat we nodig hadden bij elkaar weten te verzamelen. Enige grote open punt is nog het transport. Inmiddels is de eerste quotation binnen, maar die is ruim 17.000 rand (ruim 1.300 euro) en dat wilden we toch eigenlijk echt niet aan transport uitgeven, dus we hopen op een betere deal op een of andere manier.

Morgen rijden we naar Hazyview en duiken we ons vakantie-weekje in, dus waarschijnlijk komt de volgende nieuwsbrief rond 21 augustus vanuit Swartwater. We kijken er naar uit de stad te verlaten, want wij zijn allemaal toch echt geen stadsmensen concluderen we maar weer eens.

Hartelijke groet uit het Afrikaanse,

Jordie en natuurlijk Edgar & Britt